

Πέτερ Κούρμαν

Πανορμίτης

Σ' αυτό το άσπρο μοναστήρι,
κρυμμένο δίπλα σε μια λιμνοθάλασσα στην ορεινή Σύμη,
ψάχνω
μια παρουσία μέσα μου
μακριά από τις πόλεις και τις περιστάσεις.

Σαν κρυφά ποτάμια
κελαρύζουν οι σκέψεις βαθιά μέσα μου,
στροβιλίζοντας αργά
κάτω από την ένταση στην επιφάνεια της συνείδησης.

Ένα φανάρι κινείται αργά πάνω στο νερό.
Ακούγεται ο κτύπος του σταθμού ηλεκτρικού ρεύματος.
Ένα πουλί φωνάζει «καλή νύχτα, καλή νύχτα».
Οι αγελάδες μουγκρίζουν υπόκωφα πίσω από το μοναστήρι.

Σε μερικά λεπτά θα σταματήσει ο κτύπος.
Τότε θ' αναλάβουν τ' άστρα τον φωτισμό.
Η ταβέρνα όμως κοιμάται κιόλας
με τα παντζούρια κλειστά.

Το φανάρι του νυχτερινού ψαρά, σαν ασταθές αστέρι,
απομακρύνεται όλο και περισσότερο απ' την ακτή.
Ανάβω τη γκαζόλαμπα,
έτοιμος για την επίθεση της σιωπής και των άστρων.

Ο τρελός του μοναστηριού

Ο γέρος κάτω απ' την ελιά
έχει όλον τον κόσμο στο κεφάλι του.
Ταΐζει τις χήνες
και τις λέει ιστορίες για αστερισμούς και για εκλείψεις ηλίου,
για βυθισμένες πόλεις και σεισμούς.
«Τριγυρνώ στον μικρό μας κόσμο και ταΐζω χήνες»,
λέει,
«και σε κάθε σταγόνα που πίνετε
βρίσκεστε και σεις και γω κι ο κόσμος όλος!»
Λένε ότι τα έχει χαμένα.
Όποιος έχει τον κόσμο στο κεφάλι του
τα έχει σίγουρα χαμένα.
Οι χήνες όμως μαζεύονται γύρω του
και κακαρίζουν τσιριχτά
όταν κάποιος τις πλησιάζει.

Σήμερα

Σήμερα
όπως και κάθε μέρα
τα τεράστια βουνά παραμένουν
εντελώς ατάραχα
γύρω απ' της λιμνοθάλασσας τα παραγμένα νερά.
Μερικά πεύκα είναι ακόμη αγκιστρωμένα
πάνω στις απόκρημνες πλαγιές
σαν αραιά γένια
σε πιγούνι γίγαντα.
Τα κύματα αφρίζουν οργισμένα
παρακαλούν
ικετεύουν
εκλιπαρούν για μian αγάπη
που ποτέ δεν θ' αποκτήσουν.
Τα βουνά,

ασυγκίνητα
και ψυχρά τώρα,
προσφέρουν τη θέα τους.

(Από τη συλλογή «Τα πουλιά», 1977)

Sentimental Journey

Μεσήλικας εδώ και καιρό
θέλω να ξέρω αν τα ελληνικά νησιά υπάρχουν ακόμη
(αν κι εγώ ο ίδιος υπάρχω ακόμη).
Στον Πειραιά επιβιβάζομαι και πάλι
στο Υάλισσος,
τον κουρασμένο, γέρικο σουηδικό σκυλοπνίχτη,
που πριν από τριάντα χρόνια σχεδόν
μετέφερε τη νεανική ευτυχία μας πάνω στο νερό.
Είμασταν ξαπλωμένοι πάνω σε μια κουβέρτα στο πρυμναίο κατάστρωμα
και κοιτούσαμε για δελφίνια.
Για τους επιβάτες της πρώτης θέσης και τις ξαπλώστρες τους
αισθανόμασταν περιφρόνηση μόνο.

Όταν και τώρα πάλι άνοιξα δρόμο
στον καταυλισμό από σλίπινγκ μπαγκ και κιθάρες
αισθάνθηκα αρκετά άβολα στη βρομιά και τη φασαρία.
Καλύτερα λοιπόν να πιω ένα ούζο στην πρώτη θέση,
που είχε την πολυτέλεια συνηθισμένου σουηδικού σιδηροδρομικού σταθμού,
να διαβάσω στα πεταχτά Τα Νέα και να δω τις ειδήσεις.

Πού πήγε όλη εκείνη η μαγεία;
Τι μυστικά κρύβονταν κάτω από τον ορίζοντα;
Τι κραδασμοί ήταν αυτοί που προκαλούσε μέσα μας το πλοίο;
Επρόκειτο μήπως για τις συνηθισμένες παλιές ρομαντικές σαχλαμάρες
περί νεανικού εξωτισμού;

Σίγουρα υπάρχουν κάπου εκεί πίσω δυο που έφτασαν με οτοστόπ,
που κρατιούνται απ' το χέρι και κάνουν σχέδια.

Κακόμοιρα παιδιά!

Τίποτε νέο κάτω απ' το φουγάρο!

11 ώρες στη θάλασσα είναι πολύ.

Δελφίνια πουθενά.

Ας είναι καλά οι σκοτεινές καμπίνες της πρώτης θέσης.

(Από τη συλλογή «Ποτέ μην αναδιοργανώνεις την καρδιά σου», 1995)

Επιστροφή

Κάτι συμβαίνει με το φως

κάθε φορά που πετώ πάνω απ' τη Θεσσαλονίκη.

Εντείνεται, ο ήλιος αλλάζει αμπέρ.

Ακόμη και ο χώρος μέσα στο στήθος μου διευρύνεται,
η καρδιά μου χτυπά γρηγορότερα.

Τώρα πετάμε πάνω από την Αττική,

πάνω από το παρελθόν, τις απαρχές μας.

Αυτή η αιώνια Ελλάδα που τυλίγει

τα μάλλινα δάχτυλά της γύρω απ' την καρδιά μου.

Κάθε ερχομός εδώ είναι επιστροφή στην πατρίδα.

Θέλω να γείρω το κεφάλι μου πάνω σε κάθε συννεφάκι από κάτω μας.

Κάτω μακριά τρέχουν τ' αρνιά σαν γάλα

πάνω στις γκρίζες πλαγιές.

Σύντομα θα στρίψουμε πάνω απ' τ' αστραφτερά νερά του Πειραιά

και θα προσγειωθούμε στην αρχαιότητα.

(Από τη συλλογή «Όσο ακόμη υπάρχει ζωή», 2003)

Μετάφραση Βασίλης Παπαγεωργίου